

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 23.svibnja 2012

[\[Video\]](#)

Duh Sveti i "abbà" vjernikâ (Gal 4, 6-7; Rim 8, 14-17)

Draga braćo i sestre, u proteklu sam srijedu rekao kako sveti Pavao kaže kako je Duh Sveti veliki učitelj molitve i uči nas obraćati se Bogu prisnim sinovskim izrazima, nazivajući ga "Abbà, Oče". Tako je činio Isus; ni u najdramatičnijem času svoga zemaljskog života nije izgubio vjeru u Oca i uvijek ga je zazivao onom prisnošću ljubljenog Sina. U Getsemanskom vrtu, kada je osjetio tjeskobu smrti, njegova je molitva: "Abba! Oče! Tebi je sve moguće! Otkloni čašu ovu od mene! Ali ne što ja hoću, nego što hoćeš ti!" (Mk 14, 36). Već od samih svojih početaka Crkva je prihvatila i usvojila taj zaziv kao vlastiti, osobito u molitvu Oče naš, u kojoj svakodnevno molimo: "Oče... Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji" (Mt 6, 9-10). U poslanicama svetoga Pavla taj izraz susrećemo dva puta. Apostol se, kao što smo maločas čuli, obraća Galaćanima tim riječima: "A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče: 'Abba! Oče!'" (Gal 4, 6). A u središtu hvalospjeva Duhu Svetom, kojeg predstavlja osmo poglavlje Poslanice Rimljanima, sveti Pavao ponovno kaže: "Ta ne primiste duh robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: 'Abba! Oče!'" (Rim 8, 15). Kršćanstvo nije religija straha, već povjerenja i ljubavi prema Ocu koji nas ljubi. Te dvije jezgrovite tvrdnje govore nam o pozivu i prihvaćanju Duha Svetoga, daru Uskrsloga, koji nas čini sinovima u Kristu, Jedinorođenom Sinu, i stavlja nas u jedan sinovski odnos s Bogom, odnos dubokog povjerenja, poput djetinjeg povjerenja; taj je sinovski odnos nalik Isusovu, premda su njegov izvor i težina različiti: Isus je vječni Božji Sin koji je postao čovjekom, dok mi postajemo sinovi u njemu, u vremenu, po vjeri i sakramentima krštenja i potvrde, zahvaljujući kojima bivamo uronjeni u njegovo uskrsno otajstvo. Duh Sveti je dragocjeni i nužni dar koji nas čini Božjom djecom, koji ostvaruje ono posinovljenje na

koje su pozvani svi ljudi jer, kako pojašnjava Božji blagoslov iz Poslanice Efežanima, Bog, u Kristu, "nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim; u ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe, po Isusu Kristu, dobrohotnošću svoje volje" (Ef 1, 4-5).

Možda današnji čovjek ne opaža ljepotu, veličinu i duboku utješnost što ih sadrži riječ "otac" kojom se možemo obraćati Bogu u molitvi, jer očinski lik često nije dovoljno prisutan i pozitivan u svakodnevnom životu. Duh Sveti, Kristov Duh, prosvjetljuje našu dušu i našu molitvu, jer nas poučava upravo polazeći od samoga Isusa, od njegova sinovskog odnosa s Bogom, koje je pravo značenje riječi "otac", koja je prava narav Oca koji je na nebesima. Kritičari religije kažu kako govoriti o „Ocu“, o Bogu, nije ništa drugo doli puka projekcija naših očeva na nebo. Ali je istina sasvim suprotno: u evanđelju, Krist nam pokazuje tko je otac i kakav je pravi otac, tako da možemo nazrijeti pravo očinstvo, naučiti se također pravom očinstvu. Sjetimo se Isusovih riječi u Govoru na gori gdje kaže: "Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone da budete sinovi svoga oca koji je na nebesima" (Mt 5, 44-45). Upravo nam ljubav Isusa, Jedinorođenoga Sina – koji je predao samoga sebe na križu – otkriva istinsku Očevu narav: on je Ljubav, i mi također, u svojoj molitvi kao njegova djeca, ulazimo u taj krug Božje ljubavi koja čisti naše želje, naša držanja označena zatvorennošću, samodostatnošću, sebičnošću tipičnima za starog čovjeka.

Želim se zadržati nakratko na Božjem očinstvu, da bismo uzmogli dopustiti da nam srce zagrije ta duboka stvarnost koju nam je Isus pomogao spoznati u punini i da se njome hrani naša molitva. Mogli bismo reći da u Bogu Očevo biće poprima dvije dimenzije. Prije svega, Bog je naš Otac, jer je naš Stvoritelj. Svatko od nas, svaki muškarac i svaka žena su jedno Božje čudo, on je svakog od nas htio i svakoga osobno poznaje. Kada se u Knjizi Postanka kaže da je čovjek stvoren na Božju sliku (usp. 1, 27), time se želi izraziti ovu stvarnost: Bog je naš otac, za njega nismo bezimena, neosobna bića, već imamo ime. Duh Sveti, koji govori u nama i kaže "Abbà! Oče!" daje nam ući u tu istinu, prenosi je u dubinu našega bića i ispunja našu molitvu vedrinom i radošću. Kristov Duh nas otvara drugoj dimenziji Božjeg očinstva, jer je Isus "Sin" u punom smislu, "istobitan Ocu", kao što ispovijedamo u Vjerovanju. Postavši čovjekom poput nas, utjelovljenjem, smrću i uskrsnućem, Isus nas prima u svoje čovječstvo i u samo svoje biće Sina, tako da i mi možemo postati dionicima iste pripadnosti Bogu. Sigurno da to bogosinovstvo nema onu Isusovu puninu: mi to moramo postajati sve više, kroz čitav naš kršćanski život, moramo rasti sve više u nasljedovanju Krista, u zajedništvu s njim da bismo još dublje ušli u odnos ljubavi s Bogom Ocem, koja predstavlja oslonac i daje pravi smisao životu. To je ona temeljna stvarnost koja nam se otkriva kada se otvorimo Duhu Svetom i on nam pomogne obraćati se Bogu govoreći mu: "Abbà!", tata. Želim se vratiti na dva ulomka svetog Pavla o tome djelovanju Duha Svetoga u našoj molitvi koja razmatramo; ta su dva ulomka međusobno podudaraju, ali sadrže također različitu nijansu. U Poslanici Galaćanima, naime, Apostol kaže da Duh kliče u nama: "Abbà! Oče!", dok u Poslanici Rimljanima kaže da smo mi ti koji kličemo u Duhu: "Abbà! Oče!". Sveti Pavao nam želi pomoći shvatiti da kršćanska molitva nije nikada jednosmjerna: od nas k Bogu, niti je jednostavno neko "naše djelovanje", već je izraz uzajamnog odnosa u kojem Bog uvijek djeluje prvi: Duh Sveti je taj koji kliče u nama kada mu otvorimo svoj um i svoje srce tako da on uđe i nastani se u nama, oživi

naš život, obraća se u nama i zajedno s nama Bogu Ocu. Ta prisutnost otvara našu molitvu i naš život obzorima Trojstva i Crkve.

Prije svega postaje našom molitvom molitva Isusa, ljubljenog Sina koji je, bespridržno i bezuvjetno, predao čitav život Očevoj volji. Duh Sveti, koji je Duh Krista, uvodi nas u sinovski odnos ljubavi, zbog čega mu možemo pustiti da on govori u nama i da mi sami govorimo Bogu: "Abbà! Oče!", sa svim bogatstvom koje sadrži taj zaziv. U molitvi ulazimo u duboki odnos s Trojstvom, da se ono nastani u nama i uključi nas u sam svoj krug ljubavi, koja nalazi vrhunac u euharistijskoj žrtvi svete mise.

Shvaćamo, nadalje, da molitva Duha Kristova u nama i naša u njemu, nije samo osobni čin, već čin čitave Crkve, koja je slika Trojstva. Kada se obraćamo Ocu u svojoj nutrini, u tišini i sabranosti, mi nismo nikada sami. Tada smo uključeni naime u veliku molitvu Crkve, dio smo velike simfonije koju kršćanska zajednica rasuta u svim dijelovima svijeta i u svim vremenima uzdiže Bogu; sigurno da su glazbenici i glazbala različita – i to je element bogatstva –, ali je melodija hvale ista i skladna. Svaki put, dakle, kada kličemo "Abbà! Oče!" Crkva potpomaže naš zaziv i naš zaziv je zaziv Crkve. To se odražava također u bogatstvu karizmi, službi, zadaća, službi koje vršimo u zajednici. Sveti Pavao piše kršćanima u Korintu: "Različiti su dari, a isti Duh; i različite službe, a isti Gospodin; i različita djelovanja, a isti Bog koji čini sve u svima" (1 Kor 12, 4-6). Molitva vođena Duhom, u kojem kličemo: "Abbà! Oče!" s Kristom i u Kristu, uključuje nas u jedinstveni veliki mozaik Božje obitelji u kojem svaki od nas ima svoje mjesto i važnu ulogu, u dubokom jedinstvu sa svime.

Posljednje zapažanje: mi učimo klicati: "Abba!, Oče!" također s Marijom, Majkom Sina Božjega. Nije slučajno da se jedino mjesto na kojem sveti Pavao spominje Isusovu majku u svojim poslanicama nalazi upravo prije zaziva: "Abbà!, Oče!" u Poslanici Galaćanima: "A kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložan" (Gal 4, 4). Ispunjenje punine vremena događa se u trenutku Marijinog "da", njezina punog prijanjanja uz Božju volju: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!" (Lk 1, 38).

Draga braćo i sestre, učimo kušati u svojoj molitvi ljepotu što smo prijatelji, štoviše djeca Božja, da ga možemo zazivati onim pouzdanjem i povjerenjem koje dijete ima prema roditeljima koji ga vole. Otvorimo svoju molitvu djelovanju Duha Svetoga da u nama kliče: "Abbà! Oče!" i da naša molitva neprestano mijenja naš način razmišljanja, naše djelovanje da bi ono bilo što sukladnije Sinu Jedinorođencu, Isusa Krista. Hvala!

* * *

Srdačno pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz Marije Bistrice. Pripremajući se primiti dar kojega nam je Krist obećao, molite Svevišnjeg da sila Duha Svetoga obnovi vaše obitelji, župne zajednice i čitavu vašu dragu Domovinu. Hvaljen Isus i Marija!

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana